ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΟΙ ΑΣΧΗΜΟΙ ΠΟΥ... ΓΟΗΤΕΥΟΥΝ !...

Ὁ Κάρολος Β'. τῆς Ἀγγλίας εἶχε ἕναν ἀσχημότατο αὐλικὸ ὀνόματι Τζὼν Οὐίλκυ, ὁ ὁποῖος ἔγινε διάσημος ἀπὸ τὶς... ἐρωτικές του ἐπιτυχίες.

Ὁ Οὐίλκυ αὐτὸς εἶχε σχετικῶς τόση πεποίθησι στὸν ἑαυτό του, ὥστε συνήθιζε νὰ λέγη συχνά :

—Δῶστε μου μισὴ ὥρα προθεσμία, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς ξελογιάσω καὶ τὴ φίλη τοῦ ὡραιοτέρου ἀνδρὸς τῆς Ἀγγλίας !...

* * *

Περίφημος ἐπίσης γιὰ τοὺς ἔρωτές του ἦταν καὶ ὁ διάσημος ρήτωρ καὶ συγγραφεὺς Μιραμπώ.

Ὁ Μιραμπὼ εἶχε ἀσχημότατο κεφάλι, τερατώδη ὄψι, παμμεγίστη μύτη, χοντρὰ χείλη, κούτσαινε καὶ ἦταν βλογιοκομμένος !

Ἐν τούτοις ὅμως χάρις στὴν ἐξαιτνάδα του καὶ στὴ φιλοδοξία του κατόρθωσε νὰ διατρέψῃ ὄχι μονάχα στὸ πολιτικό, ἀλλὰ καὶ στὸ... αἰσθηματικὸ πεδίον !

* * *

Ἄλλος ἐπίσης ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ ὀνομαστὸς γιὰ τοὺς ἔρωτάς του, ἦταν καὶ ὁ Γάλλος ποιητὴς Σκαρρόν.

Ὁ Σκαρρὸν εἶχε τερατώδη φυσιογνωμία, καὶ μιὰ φορὰ ποὺ θέλησε νὰ βγῇ στὸ καρναβάλι μετημφιεσμένος σὲ ἀγριάνθρωπο, ὁ ὄχλος ἐξεμάνη καὶ τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω στὸ κυνῆγι.

Τότε ὁ Σκαρρόν, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πλήθους, ἀναγκάστηκε νὰ πέσῃ σὲ μιὰ δεξαμενὴ ποὺ βρῆκε μπροστά του καὶ νὰ σωθῇ κολυμπῶντας.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦταν χειμῶνας, τὸ ἀκούσιο αὐτὸ λουτρὸ τοῦ ἔφερε παράλυσι καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ μείνῃ κατάκοιτος διὰ βίου.

Ἂν καὶ ἄσχημος καὶ παράλυτος, ἐν τούτοις ὁ Σκαρρὸν παντρεύτηκε μὲ ἔρωτα τὴν ὡραιοτάτη Φραγκίσκα ντ' Ὠβινιέ, ἡ ὁποία μετὰ τὸ θάνατό του ἔμεινε στὴν ἱστορία γνωστὴ ὡς κυρία ντὲ Μαιντενόν.

Ὅταν γινόταν ὁ γάμος τους, ὁ συμβολαιογράφος ρώτησε τί προῖκα εἶχε ἡ νύφη.

—Δυὸ μεγάλα μάτια, ἕνα ὡραῖο πρόσωπο, δυὸ ἀξιαγάπητα χέρια καὶ ἄφθονο πνεῦμα ! ἀποκρίθηκε ὁ γαμπρός.

—Καὶ σεῖς τί προγαμιαῖο δῶρο τῆς δίνετε ; ἐξακολούθησε ὁ συμβολαιογράφος, σύμφωνα μὲ τοὺς τύπους τῆς ἐποχῆς.

—Τὴν ἀθανασία ! ἀποκρίθηκε κομπορρημονῶντας ὁ ἐγωϊστὴς Σκαρρόν.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ μακρὺς λαιμὸς φανερώνει ἀνησυχία καὶ ἀτυχία, ὁ κοντὸς φρονιμάδα καὶ ἐνεργητικότητα καὶ ὁ μέτριος πολλὲς φιλοδοξίες.

—Ἡ μακρυὰ μύτη δείχνει δειλία, ἡ κοντὴ καὶ χοντρὴ λαιμαργία, ἡ μεγάλη καὶ γυριστὴ μῖσος καὶ μοχθηρία.

—Τὰ μέτρια αὐτιὰ φανερώνουν εὐφυΐα καὶ προθυμία, τὰ μεγάλα καὶ ἀνοιχτὰ ἐρωτικὴ διάθεσι καὶ τὰ μακρυὰ βλακεία.

χτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῶν δικῶν του καὶ ὡδηγήθηκε μὲ δάκρυα χαρᾶς στὸ σπίτι του.

Ἀπὸ ὅλους ὅμως τοὺς οἰκείους του μονάχα ἡ Ἀραβέλλα ἔλειπε, αὐτὴ ποὺ τοῦ εἶχε δεῖξει τὴ μεγαλείτερη ἀφοσίωσι καὶ στοργὴ στὸ διάστημα τῆς φυλακίσεώς του. Ὁ Κόχραν ἀποροῦσε γι' αὐτό, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ζητοῦσε νὰ τὸν δῇ κάποιος νεαρὸς ἄγνωστος. Ὁ νέος αὐτὸς φοροῦσε ἐπενδύτη ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα, ἀλλὰ τὸ φέρσιμό του ἔδειχνε καταγωγὴ ἀνώτερη ἀπὸ αὐτὴ ποὺ φανέρωναν τὰ ροῦχα του. Ὅταν παρουσιάστηκε μπρὸς στὸν Κόχραν τὸν χαιρέτησε στρατιωτικά, συγχρόνως δὲ τοῦ ἔδωσε δυὸ χαρτιὰ καὶ τοῦ εἶπε σιγανά :

—Ἀφοῦ τὰ διαβάσῃς, ρίξτα στὴ φωτιά...

Ὁ Κόχραν τὰ πῆρε καὶ τὰ διάβασε μ' ἀνατριχίλα. Ἦσαν ἡ καταδικαστικὲς ἀποφάσεις, ἡ ὑπογραμμένες ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ, ἡ ὁποῖες εἶχαν ἁρπαγεῖ ἀπὸ τοὺς ταχυδρόμους. Ὁ γηραιὸς εὐγενὴς σηκώθηκε ἀμέσως ἀπάνω καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ ξένου, τοῦ εἶπε :

—Πές μου, πές μου, ποιὸς εἶσαι σὺ ποὺ μὲ ἔσωσες ; Σὲ ποιὸν πρέπει νὰ ὀφείλω τὴν εὐγνωμοσύνη μου ;

Τότε ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό του καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γηραιοῦ εὐπατρίδου.

Ἦταν ἡ Ἀραβέλλα, ἡ ἀγαπημένη του κόρη !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ἡ σπατάλη τοῦ θυμιάματος. Ὁ μίζερος παιδαγωγός. Μιὰ ὡραία ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Οἱ βασιλεῖς καὶ ἡ νίκη. Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος κι' ὁ δειλὸς στρατιώτης. Ἡ γενναιοδωρία τοῦ βασιλέως. Τὸ χαμένο ποτήρι. Ἀλέξανδρος καὶ Σερκπίων. Ὁ καλύτερος βασιλεύς. Ὁ φιλοβασιλικὸς κι' ὁ φιλαλέξανδρος. Ὁ γέρως ποὺ βαφότανε. κτλ. κτλ.

Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦταν ἀκόμα παιδὶ καὶ πήγαινε νὰ προσευχηθῇ στοὺς θεούς, ἔκαιγε φοῦχτες τὸ θυμίαμα ἀπάνω στοὺς βωμούς.

Ἀπ' τὶς πολλὲς φορές, μιὰ μέρα, τὸν εἶδε ὁ παιδαγωγός του Λεωνίδας καὶ τοῦ ἔκανε τὴν ἑξῆς παρατήρησι :

— Περίμενε νὰ κυριεύσῃς πρῶτα τὴ χώρα ποὺ βγάζει τὸ λιβάνι καὶ τότε μπορεῖς νὰ τὸ ξοδεύῃς μὲ τόση ἀφθονία...

Ὅταν ἀργότερα ὁ Ἀλέξανδρος ἐπεξέτεινε τὸ κράτος του νικῶντας διαρκῶς καὶ διαρκῶς προελαύνοντας ἐν θριάμβῳ, ἔγραψε στὸν παιδαγωγό του τὰ ἑξῆς :

«Σοῦ στέλνω ἑκατὸ κιβώτια μὲ ἀρώματα καὶ σοῦ συνιστῶ νὰ μὴ δείχνῃς ἄλλοτε μικροψυχία ἀπέναντι τῶν θεῶν. Μάθε ἀκόμα ὅτι ἐκυρίευσα καὶ τὴ χώρα ποὺ βγάζει τὸ λιβάνι !...»

* * *

Κάποτε παρακινοῦσαν οἱ φίλοι του τὸ Μεγάλο Ἀλέξανδρο νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν ἐχθρῶν του ἐν καιρῷ νυκτός. Ἀλλ' ὁ μέγας στρατηγὸς ἀρνήθηκε νὰ τὸ κάνῃ λέγοντας :

—Δὲν παιριάζει σ' ἕνα βασιλιᾶ νὰ κλέβῃ τὴ νίκη !...

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κάλεσε κάποιον δειλὸ στρατιώτη ποὺ εἶχε τὸ ἴδιο ὄνομα μ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε :

—Φίλε μου, φρόντισε ἀπὸ αὔριο ν' ἀλλάξῃς ἢ τὸ ὄνομά σου ἢ τὴν καρδιά σου !...

* * *

Σὲ μιὰ ἐκστρατεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κάποιος Μακεδὼν ὁδηγοῦσε ἕνα μουλάρι φορτωμένο μὲ χρυσᾶ νομίσματα, ἀνήκοντα στὸν Βασιλέα. Ἀλλὰ τὸ ζῶο ἀπόστασε ἀπὸ τὸ πολὺ περπάτημα καὶ ὁ ὁδηγός του ἀναγκάστηκε νὰ φορτωθῇ ὁ ἴδιος τὸν σάκκο μὲ τὰ χρήματα.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν εἶδε ποὺ πήγαινε φορτωμένος καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν ν' ἀφήσῃ τὸ φόρτωμά του καταγῆς γιὰ νὰ ξεκουραστῇ, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

—Κάνε λίγο κουράγιο ἀκόμα, φίλε μου, ὥσπου νὰ πᾷς τὰ χρήματα στὴ σκηνή σου καὶ νὰ τὰ κρατήσῃς γιὰ τὸν ἑαυτό σου !...

* * *

Ὁ οἰνοχόος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔχασε κάποτε ἕνα χρυσὸ ποτῆρι καὶ κατελήφθη ἀπὸ μεγάλο φόβο γι' αὐτό.

Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπώλεια, ἐκάλεσε μπροστά του τὸν οἰνοχόο του καὶ τοῦ εἶπε :

—Μὴ φοβᾶσαι... Ὅπου κ' ἂν πάῃ τὸ ποτῆρι ποὺ χάθηκε, πάντα βασιλικὸ θᾶναι !...

* * *

Μιὰ μέρα ρώτησαν τὸν Μεγάλο Ἀλέξανδρο γιατί, ἐνῶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους φίλους του εἶχε χαρίσει διάφορα δῶρα, μονάχα στὸν Σεραπίωνα δὲν εἶχε δώσει τίποτε.

—Γιατί δὲν μοῦ ζήτησε ! ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεύς.

Λίγες μέρες κατόπιν, ὁ Ἀλέξανδρος ἔπαιζε μὲ τὸν Σεραπίωνα τὴν σφαῖρα καὶ παρατήρησε ὅτι ὁ φίλος του ἔρριχνε τὴ σφαῖρα σ' ὅλους ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν.

—Γιατί δὲν μοῦ τὴ ρίχνεις κι' ἐμένα, Σεραπίων ; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

—Γιατί δὲν μοῦ τὴ ζήτησες, ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

Ὁ Ἀλέξανδρος κατάλαβε τότε τὸν ὑπαινιγμό του καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴ τοῦ ἔδωσε πλουσιώτατα δῶρα.

* * *

Ρώτησαν κάποτε τὸν Μεγάλο Ἀλέξανδρο ποιὸς εἶνε κατὰ τὴ γνώμη του ὁ καλύτερος βασιλεύς.

—Ἐκεῖνος ποὺ διατηρεῖ τοὺς φίλους του μὲ δῶρα καὶ κάνει φίλους τοὺς ἐχθρούς του μ' εὐεργεσίες, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος.

* * *

Ἀπ' ὅλους τοὺς φίλους του ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐκτιμοῦσε περισσότερο τὸν Κρατερὸ καὶ ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ τὸν Ἡφαιστίωνα.

—Ὁ Κρατερός, ἔλεγε, εἶνε φιλοβασιλικός, ἐνῶ ὁ Ἡφαιστίων εἶνε φιλαλέξανδρος !

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Ἀλέξανδρος ἔπιασε ἕνα γέροντα ποὺ ἔβαφε τὶς τρίχες του καὶ τοῦ εἶπε ἐρωνικά :

—Ἀντὶ νὰ ἐπιδιορθώνῃς τὰ μαλλιά σου, καλύτερα θᾶταν νὰ ἐπιδιόρθωνες τά... γόνατά σου !...

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος